

DELECTUURA

2023-2024

Hiroshima

John Hersey, 1946

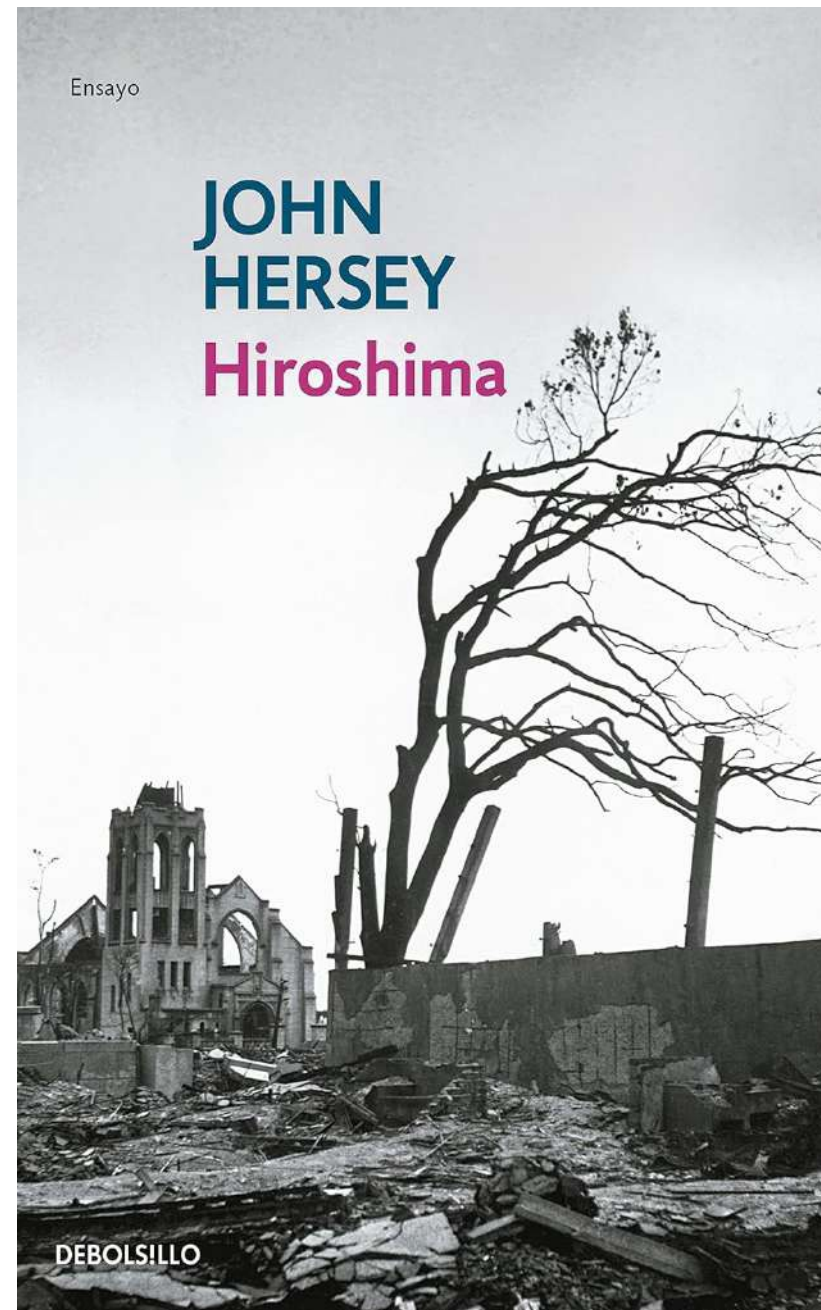
L'estiu del 1945, William Shawn, director executiu de The New Yorker, va parlar amb el reporter John Hersey sobre la idea de publicar un relat que il·lustrés la dimensió humana dels efectes de la bomba atòmica a Hiroshima, ja que li causava estupor comprovar que, malgrat la gran quantitat d'informació sobre la bomba que rebien, s'estava ignorant el que havia passat realment a Hiroshima.

Va viatjar a Hiroshima per investigar i entrevistar diversos supervivents de l'explosió de la bomba atòmica, llançada el 6 d'agost del 1945, i va decidir que el retrat el conformarien sis testimonis: una oficinista, Toshiko Sasaki; un metge, el Dr. Masakazu Fuji; una vídua a càrrec dels seus tres fills petits, Hatsuyo Nakamura; un missioner alemany, el pare Wilhem Kleinsorge; un jove cirurgià, el Dr. Terufumi Sasaki i un pastor metodista, el reverend Kiyoshi Tanimoto.

La publicació d'Hiroshima va comportar una enorme commoció. El reportatge es va publicar en una edició monotemàtica de The New Yorker el 31 d'agost del 1946. La revista es va esgotar immediatament i de tot el món va arribar una allau de peticions de reimpressió. La seva difusió va córrer com la pólvora i en pocs mesos l'editorial Alfred A. Knopf el va publicar com a llibre, L'any següent ja s'avia traduït i publicat pràcticament a tot el món.

Hiroshima porta venuts més d'un milió d'exemplars i és un referent del periodisme de recerca i un clàssic de la literatura de guerra. És l'únic article entre els milers de textos escrits sobre la bomba atòmica, que descriu com era la vida per a les persones que havien sobreviscut a un atac nuclear. I està considerat com «el més famós article de revista mai publicat».

PERIODISME NARRATIU – 18 d'octubre

La matèria de l'esperit

Jaume Cabré, 2005

Jaume Cabré, reconegut internacionalment per la seva obra novel·lística, és també autor d'alguns textos de reflexió molt ben acollits pels lectors.

La matèria de l'esperit és un assaig suggestiu sobre el plaer de la lectura i sobre la creació artística, que aconsegueix captivar el lector des de la passió, la saviesa i la humilitat.

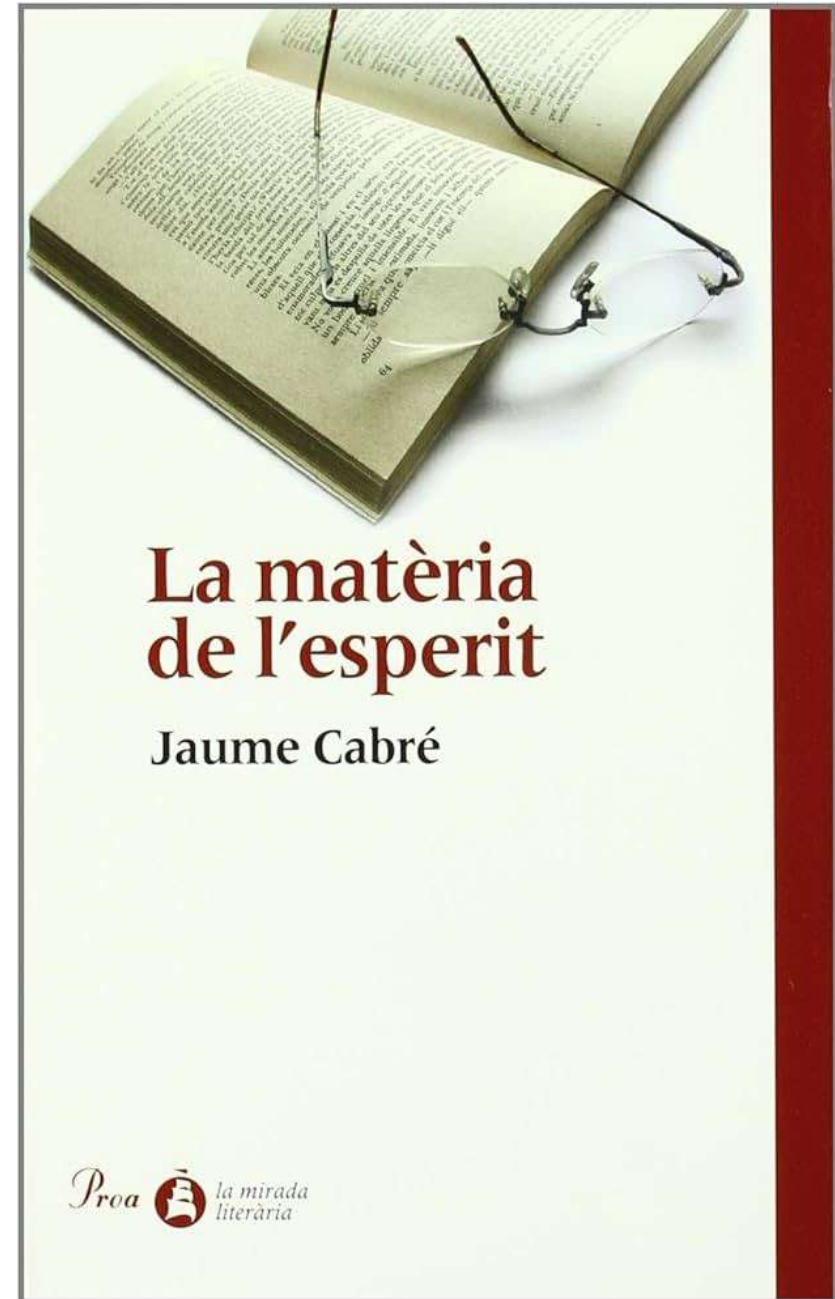
Jaume Cabré comparteix experiències, dubtes i reflexions i obre en el lector perspectives noves per enfrontar-se creativament amb una novel·la, amb una peça musical, amb un poema o amb un quadre.

A banda de la seva producció narrativa, Cabré també és autor d'una extensa obra assagística en què tracta sobre l'escriptura, la lectura i l'art en general.

Els principals intel·lectuals han reflexionat sobre la lectura:

- Jorge Luís Borges deia que era més important pel que havia llegit que pel que havia escrit.
- Pedro Salinas distingeix entre "lector" i "leedor". Lector i llegidor.
- Carles Miralles deia que és un signe de salut cultural (...) que els escriptors deixin testimoni de la relació que tenen, més enllà de l'escriptura (...) amb la lectura.
- Joan Carles Mèlich, W.H. Auden, George Pennac, Marcel Proust...

ASSAIG – 15 de novembre

Aterratge

Eva Piquer, 2023

La protagonista d'Aterratge decideix volar a Islàndia amb tres desconeguts per fotografiar-se dins la carcassa d'un avió estavellat el 1973. Una decisió que mai hauria pres abans de Tot Allò.

Però el viatge desperta alguna cosa al fons del pou. Una altra decisió, escriure al pilot que va caure fa cinquanta anys. El Gregory respon, li explica tots els detalls de l'aterratge sense mica de literatura.

I ella, que veu símbols a cada cantonada, s'adona que no pot passar-se el futur fent veure que el passat no ha passat.

No és una novel·la sobre el dol i la pèrdua, tot i que, evidentment, aquestes dues experiències hi són al rerefons, sinó una novel·la sobre la supervivència, experiència que està sempre acompanyada pel sentiment de culpa, tal com va dir Primo Levi.

Ella viu també la seva guerra —la pèrdua d'un ésser estimat— tot i que mai fa servir aquest terme, sinó que amaga la pèrdua i la malaltia que l'ha provocada darrere de dues paraules: “Tot allò”.

Piquer ens recorda que sobreviure és convertir-se per a un mateix i per a la resta en un supervivent. Com assumir aquesta nova identitat?

NOVEL·LA – 20 de desembre amb Eva Piquer

Cinco horas con Mario

Miguel Delibes, 1966

El nucli central d'aquesta narració el constitueix el soliloqui de Carmen Sotillo, el monòleg o monodiàleg d'una dona conservadora de classe mitjana amb el cadàver de Mario, el seu marit mort prematurament, que era un catedràtic d'institut, un compromès periodista i un intel·lectual. A través dels records de la seva vida, que revisa molts aspectes, i de la insatisfactòria vida en comú, Delibes recrea l'Espanya provinciana de l'època, els problemes de la falta de comunicació en el matrimoni, així com el conflicte de les "dues Espanyes".

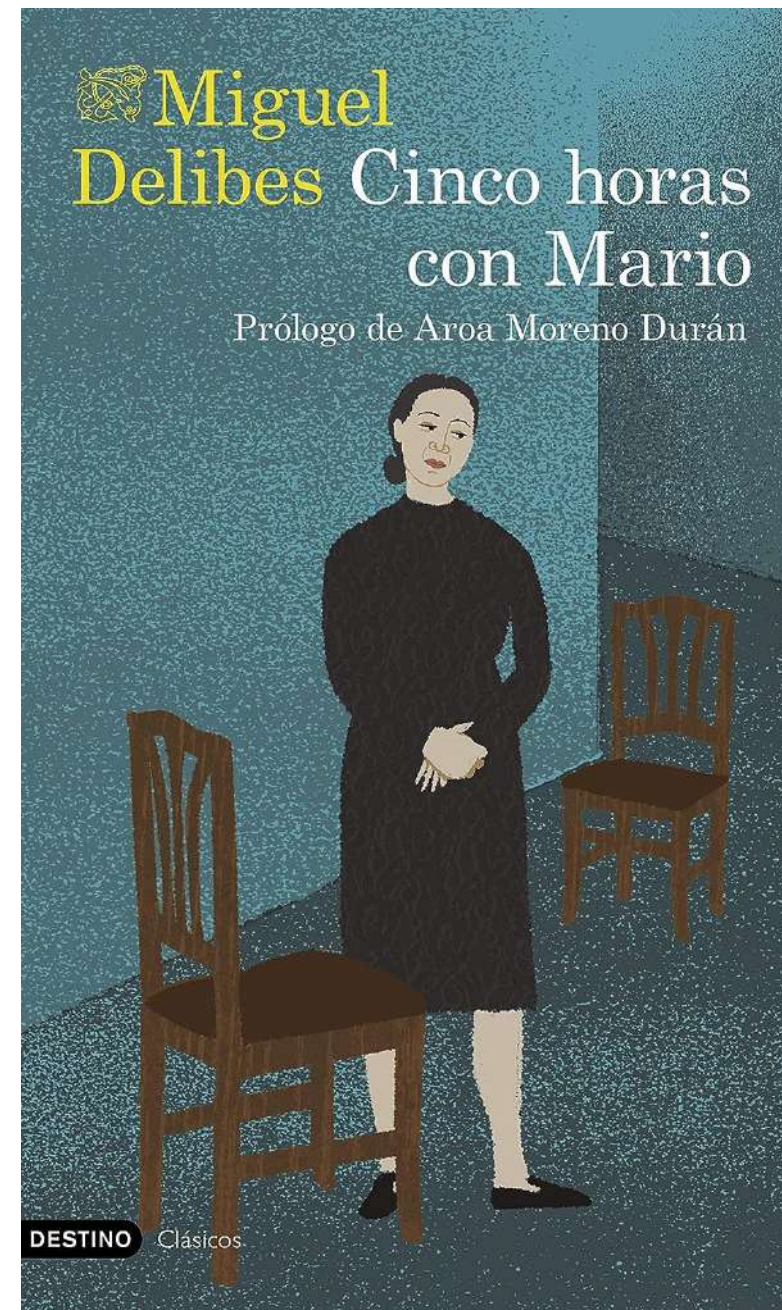
Aquesta obra està molt en consonància amb les dues tesis a l'entorn de les quals gira la producció literària de Delibes: l'autenticitat de la vida rural davant la civilització urbana i la mort com a element clau que dona sentit a la vida.

L'obra consta d'un pròleg, un nucli central de vint capítols (el monòleg de Carmen) i un epíleg. Cada un d'aquests capítols del nucli central comença amb una cita bíblica, passatges que Mario havia subratllat en la seva Bíblia de capçalera. Partint d'aquestes cites, Carmen va desgranant els seus pensaments.

El 1979 es va estrenar l'obra de teatre que Lola Herrera va protagonitzar durant anys i el 1981, la pel·lícula *Función de noche* inspirada en l'obra.

Tenim la correspondència que Miguel Delibes va mantenir amb el seu editor de Destino, Josep Vergés.

NOVEL·LA – 17 de gener

Els Watson

Jane Austen, 1805/Laura Wade, 2021

Una comèdia britànica brillant i enginyosa. Emma Watson té dinou anys i és nova a la ciutat. L'Emma i les seves germanes s'han de casar ràpidament si no volen acabar solteres, pobres i vivint eternament amb el seu germà i la seva cunyada. Afortunadament, hi ha molts pretendents amb qui ballar, des Tom Musgrave fins a Lord Osborne, que és tan antipàtic com ric. Fins aquí sona familiar. Però hi ha un problema: Jane Austen no va acabar la història. Basada en *Els Watson*, la novel·la incompleta de Jane Austen, aquesta obra de teatre brillant i enginyosa agafa Emma i la resta i es pregunta: què poden fer els personatges quan el seu autor els abandona?

Els personatges d'*Els Watson* han hagut d'esperar més de dos segles perquè algú els portés a l'escenari i poder acabar d'explicar la seva història, just des d'on l'autora l'havia deixada.

El manuscrit és un dels pocs que hi ha de l'escriptora. Va començar a escriure-la el 1803 i probablement la va deixar després de la mort del seu pare el gener del 1805. La novel·la està composta per cinc capítols. El possible final que Jane Austen havia pensat, i que la seva germana Cassandra va confessar a l'editorial, apareix resumit al final del llibre.

Tot i ser inacabada és una novel·la de maduresa i, igual que a la resta de la seva obra, fa una crítica de la societat anglesa respecte el paper limitat de la dona a l'esfera pública i el problema que suposava que una dona disposés d'independència econòmica.

L'anglesa Laura Wade, guanyadora del prestigiós Premi Laurence Olivier, signa aquesta obra de teatre contemporani, brillant i magnètica, que ha estat tot un fenomen recentment a Londres i que pujarà a la Sala Gran amb 18 intèrprets.

Josep Maria Mestres dirigeix aquesta comèdia britànica de Laura Wade que recupera la novel·la de Jane Austen i planteja un final per a Emma Watson i les seves germanes.

NOVEL·LA/TEATRE – 14 de febrer

Los amigos de Eddie Coyle

Georges V.Higgins, 1970

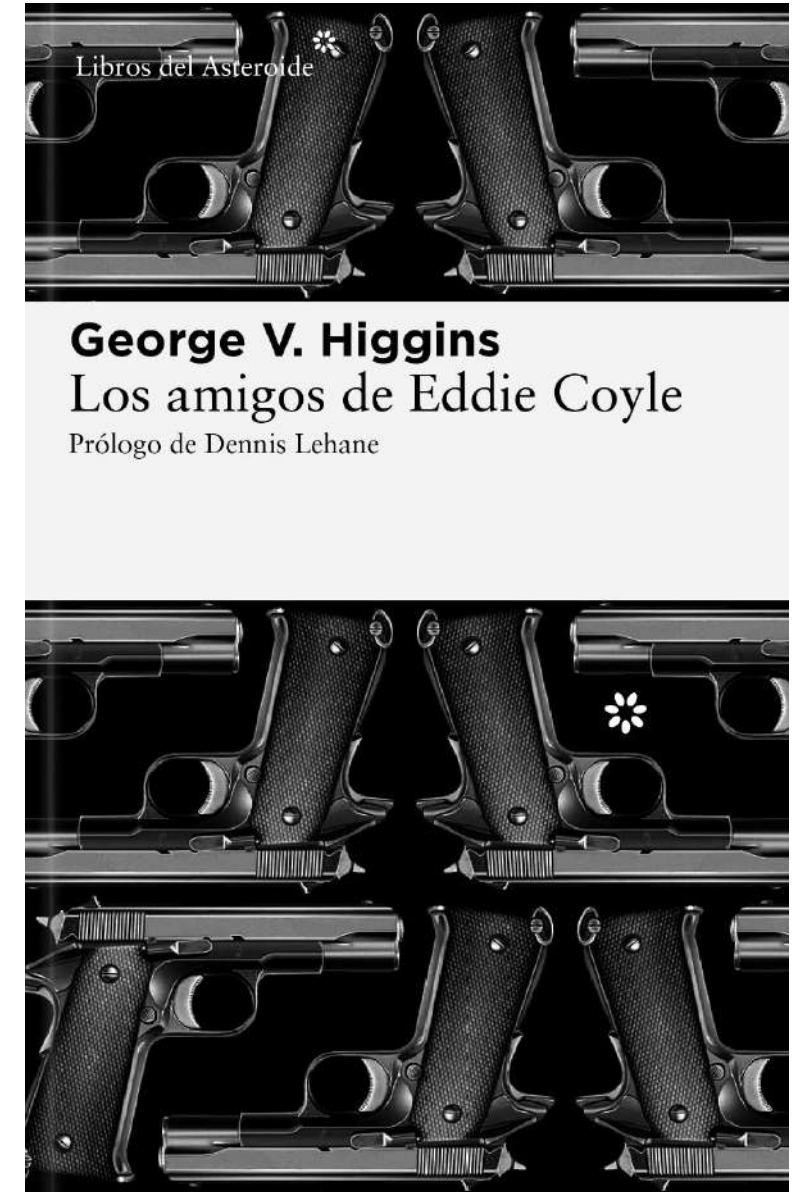
Al Boston de finals dels seixanta les activitats de la màfia i els Panteres Negres són dues de les qüestions que més preocupen la policia. Eddie Coyle, un delinqüent de poca volada però amb bones connexions, s'enfronta a una condemna de tres anys per contraban i la seva única oportunitat per evitar la presó és lliurar-li un peix gros a la policia. A qui dels pistolers, matons i lladres que coneix delatarà? Però l'Eddie també ha de menjar i, mentre s'ho pensa, es convertirà en proveïdor d'armes per a una banda d'atracadors.

Considerada per molts com una de les millors novel·les negres del segle passat, la publicació de *Los amigos de Eddie Coyle* el 1970 va revolucionar el gènere als EUA.

Fruit de les seves experiències com a fiscal i periodista, Higgins va introduir a la novel·la l'ambient criminal amb què estava familiaritzat i va aconseguir donar als seus personatges la veu que veritablement tenien a la realitat.

Els seus diàlegs, les trames i els personatges s'allunyen dels estereotips que fins aleshores imperaven en el gènere, deixant enrere les maniquees distincions entre bons i dolents per endinsar-se en els autèntics i complexos grisos dels quals està feta la vida.

NOVEL·LA NEGRA – 20 de març

María Antonieta

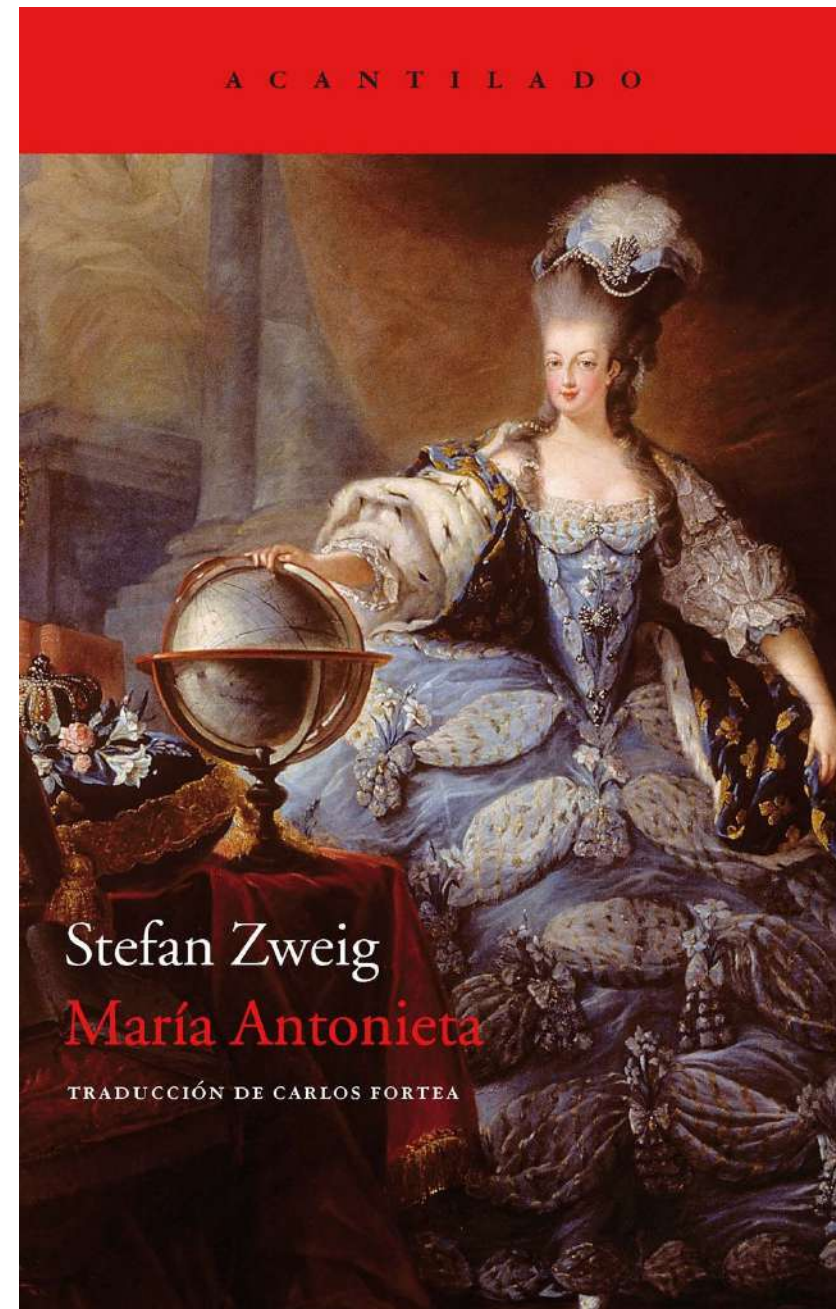
Stephan Zweig, 1932

Maria Antonieta va néixer a Viena el 1755, filla de l'emperador austríac Francesc I i de l'emperadriu Maria Teresa. Al maig de 1770, quan tenia catorze anys, va contraure matrimoni, amb Lluís XVI de França.

L'any 1774, als 18 anys va esdevenir reina consort de França i va regnar durant 19 anys. L'any 1793 va ser executada a la guillotina juntament amb el seu marit, el rei Lluís XVI. Tenia 37 anys. Personalitat polèmica que va exercir tant un rebuig visceral com una gran fascinació entre els seus coetanis però també en els segles posteriors. Detestada pels cortesans que l'adul·laven i pel poble que la considerava la culpable de la deriva de la corona es va guanyar el sobrenom de Mme Dèficit. També va ser coneguda com l'autrichienne (una paranomàsia en francès de les paraules «autrichienne», que significa «austríaca» i «autre chienne» que significa «una altra gossa»), va ser considerada per tothom una mena d'influencer de l'època.

De nou la destresa de Stefan Zweig per al retrat i la seva finíssima comprensió de l'ànima humana s'uneixen per dibuixar un quadre extraordinari de la víctima més famosa de la guillotina: la seva tempestuosa arribada a Versalles, la frustració davant la fredor del seu marit, el seu apassionat romanç amb el comte Von Fersen i, finalment, el caos i el terror que la revolució va provocar.

BIOGRAFIA/ASSAIG – 17 d'abril

La meitat evanescent

Brit Bennett, 2021

L'Stella i la Desiree són bessones idèntiques, tenen setze anys i ganes de deixar Mallard enrere, una ciutat conservadora de Louisiana. Després de fugir juntes cap a Nova Orleans, els seus camins se separen. Són negres però tenen la pell tan clara que al cap d'uns anys una d'elles viu a Califòrnia, on ningú sap res del seu passat, fent-se passar per blanca. L'altra ha tornat a Mallard, on viu amb la seva filla. Tot i la distància i les mentides que les separen, les seves vides i les de les seves filles es tornaran a creuar.

La meitat evanescent és una exploració brillant sobre la influència permanent del passat i sobre com repercuteix en les nostres decisions, desitjos i expectatives, i busca respostes als motius de les persones per voler deixar enrere els seus orígens. Bennett reflexiona sobre si allò que som, és innat o bé ens fem a nosaltres mateixos, i com els orígens poden marcar les nostres vides.

Una novel·la absorbent, provocativa, brillant i propera sobre la família i les relacions.

Tracta el tema del trànsit racial i sobre la necessitat d'etiquetar i classificar les persones per sentir-nos segurs.

Passing” de Nella Larsen.

NOVEL·LA – 15 de maig amb Aniol Rafel

Brit Bennett

La meitat evanescent

Traducció de Marc Rubió

La Stella i la Desiree, dues bessones idèntiques, decideixen fugir de Mallard, una comunitat negra de Louisiana que, generació rere generació i mitjançant matrimonis mixtos, intenten fer cada vegada més clar el color de la seva pell. Al cap d'uns anys una d'elles viu a Califòrnia fent-se passar per blanca, mentre que l'altra ha tornat a Mallard amb la seva filla, fosca com el carbó. Tot i la distància i les mentides que les separen, les seves vides i les de les seves filles es tornaran a creuar.

«Una novel·la d'una intel·ligència enorme, poderosíssima i resplendent.»
Deborah Levy

La meitat evanescent és una exploració lluminosa sobre el pes dels orígens i com repercuteixen en les nostres decisions, desitjos i expectatives. Una novel·la absorbent, provocativa, brillant i propera al voltant de la família i les relacions.

IBIC FA
ISBN 978-84-17339-61-8

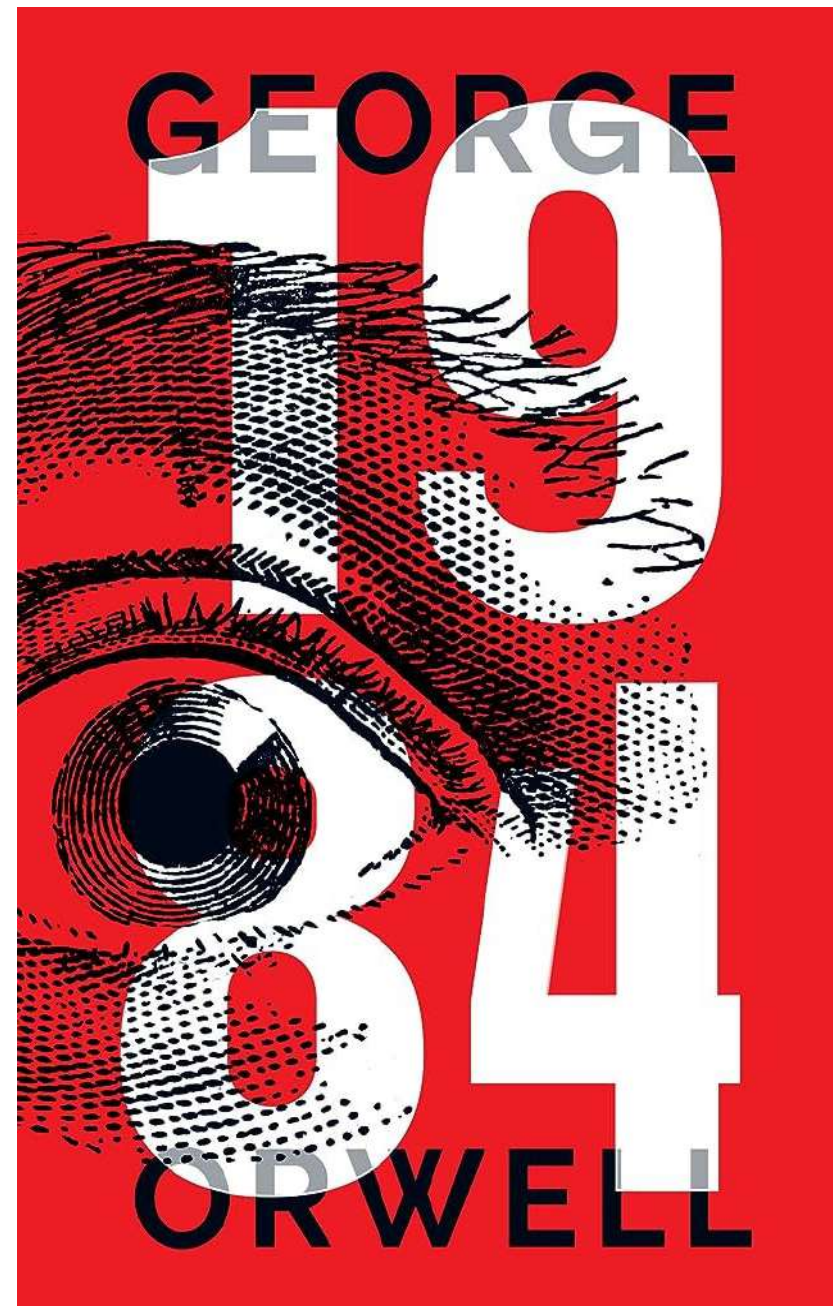
1984

George Orwell, 1949

Novel·la política de futur-ficció escrita per George Orwell i publicada en anglès l'any 1949. Narració emmarcada en una distopia en la qual un Estat omnipresent, encarnat en una dictadura totalitària encapçalada pel seu líder, el Gran Germà, reforça un conformisme absolut entre els ciutadans, i cerca la supressió de la seva identitat mitjançant un control total de l'individu. Així doncs, no existeix llibertat de cap tipus per als ciutadans, ni tan sols llibertat de pensament privat, ja que la vigilància dels individus en tots els moments de la seva existència, fins i tot en la seva intimitat, revela a l'Estat qualsevol detall.

- Poder del llenguatge
- Reescriptura de la història
- Domini de la por → Habitació 101
- Control del pensament
- Basat en l'estalinisme.

NOVEL·LA DISTÒPICA – 19 de juny

Les dones i els dies

Gabriel Ferrater, 1968

Les dones i els dies es va publicar el setembre del 1968, presentat per Gabriel Ferrater com una “reimpressió, corregida, dels tres llibres anteriors: *Da nuces pueris* (1960), *Menja't una cama* (1962) i *Teoria dels cossos* (1966)”. Tracta dos temes cabdals en la vida del poeta: les dones i el temps.

Les complexes relacions humanes i la dimensió moral de les seves experiències (les dones) i el marc contextual –les variants espacial i temporal- en el qual tenen lloc (els dies). Per tant, l'erotisme franc i el pas del temps són tractats amb un èmfasi espacial que captiva especialment al lector.

Les seves dones, l'Helena Valentí, la Jill Jarrell i la Marta Pessarrodona van exercir una influència molt gran en la seva vida.

El temps que ell va voler controlar decidint el moment i la forma de morir. Una constant a la seva família. El seu pare es va suïcidar quan ell tenia 28 anys. La seva mare es va treure la vida quatre anys després que ell decidís que no volia arribar als 50 anys “perquè els vells fan pudor i perquè abans ja hauries d'haver fet tot el que volies haver fet a la vida”. Es va suïcidar el 27 d'abril del 1972, quan només faltaven 23 dies per fer els 50. Finalment el seu germà es va matar la nit del 12 al 13 de gener del 2003.

Les composicions estan estructurades en cinc seccions: les dues primeres corresponen al llibre primer i al segon i les tres últimes al seu tercer llibre. La correcció, l'eliminació i la incorporació de poemes, i la restitució de fragments prèviament censurats, i també la reordenació dels textos dins de cada secció, fan de *Les dones i els dies* un llibre nou en el qual es recull una trajectòria creativa molt breu però també molt intensa (quasi tots els poemes van ser escrits entre 1958 i 1963).

POESIA – 17 de juliol amb Espais escrits

